

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Apelacyjnego z dnia 7 lipca 2009 r., sygn. akt I ACz (...),
w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2010 r.,

odrzuca skargę, oddala wniosek r. pr. D. B. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz nie obciąża skarżącego kosztami postępowania skargowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 czerwca 2009 r.

W skardze powód wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie

uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem; niezbędne jest również uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, niepubl., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl., z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 55/06, niepubl. i z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl.). Skarżący tego obowiązku nie spełnił; wskazał jedynie, że kwota 79 000 zł stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia, w uzasadnieniu skargi nie wykazał natomiast szkody w określony wyżej sposób.

Należy też podzielić pogląd wyrażony w odpowiedzi na skargę, że szkodę majątkową stanowi różnica między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, jaki by istniał, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości uszczerbku powinien znaleźć zastosowanie dyferencyjny sposób ustalenia wysokości szkody, polegający na porównaniu stanu majątkowego poszkodowanego przed i po ujawnieniu się zdarzenia powodującego szkodę. Na skutek takiego porównania nie można uchwycić różnicy w majątku strony powodowej. Zarówno przed dniem wydania zaskarżonego postanowienia, jak i po tym dniu stan majątkowy powoda jest taki sam. A skoro nie ma szkody, to nie można mówić o odpowiedzialności odszkodowawczej.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 102 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 393¹⁹ i art. 424¹² k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego kasacja wniesiona przez adwokata ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych, niezawierająca przytoczenia podstaw kasacyjnych bądź ich uzasadnienia, nie jest „udzieleniem pomocy prawnej” w rozumieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 154, poz. 1013 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (por. np. postanowienia z dnia 18 marca 1999 r., I CKN

1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 280/98, nie publ.). Pogląd ten, zachował aktualność po wejściu w życie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349). Stanowisko to należy odpowiednio odnieść – na podstawie art. 424¹² k.p.c. – do sytuacji gdy skarga stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia wniesiona przez radcę prawnego ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych, nie zawiera uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Uzasadniało to odmowę przyznania pełnomocnikowi powoda zwrotu kosztów z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu.